

flytte deres ejendom med en tidsfrist på to år, vil der opstå store genhusningsproblemer for de berørte kommuner.

I integrationsloven findes en bestemmelse om, at kommunerne skal stille en passende bolig til rådighed senest tre måneder efter, at en udlænding har fået opholdstilladelse. Denne regel skal overholdes over for den kvote udlændinge, som en kommune bliver pålagt at modtage.

Da store genhusningsproblemer for de flere tusinde hjemløse sommerhusejere kan forudses, som følge af den korte fraflytningsfrist, mener spørgeren, at kommunernes genhusningsregler skal være af samme karakter, som er gældende i integrationsloven med hensyn til tidsfrister og boligens karakter.

Svar (11/9 98)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Da spørgsmålet vedrører et lovforslag, som miljø- og energiministerens agter at fremsætte i folketingsåret 1998/1999, har Indenrigsministeriet anmodet Miljø- og Energiministeriet om en udtalelse i anledning af spørgsmålet.

Miljø- og Energiministeriet har herefter afgivet følgende udtalelse, som jeg kan henholde mig til:

»Spørgsmålet vedrører forholdet mellem det lovforslag om anvendelse af boliger i sommerhusområder, der vil blive fremsat af miljø- og energiministerens i begyndelsen af folketingsåret 1998-99, og reglerne om kommunernes forpligtelser over for husvilde.

Miljø- og Energiministeriet kan i den anledning oplyse, at det bebudede lovforslag om anvendelse af boliger i sommerhusområder alene vil vedrøre ændringer i lov om planlægning og lov om sommerhuse og camping m.v. Udkast til lovforslag sendes i høring i den nærmeste fremtid.

Reglerne om kommunernes forpligtelser over for enlige eller familier, der er husvilde, findes i lov om social service (lov nr. 454 af 10. juni 1997, som ændret senest ved lov nr. 410 af 26. juni 1998), der henhører under Socialministeriet. Lovforslaget om anvendelse af boliger i sommerhusområder vil ikke tage sigte på ændring af disse regler.«

Spm. nr. S 1327

Til miljø- og energiministerens (8/9 98) af:
Aase D. Madsen (DF):

»Vil ministeren på baggrund af, at ministeren for kort tid siden gav tilladelse til at drive jagt med bue og pil på råvildt i de danske skove, oplyse, om ministeren også har overvejelser om i påkommende tilfælde at tillade jagt på mindre vildt med spyd, slynge med sten, hammerkast, øksekast, armbrøst, parforcejagt til hest eller andre former for urgamle jagtmetoder?«

Begrundelse

Ifølge en skrivelse fra Det Dyreetiske Råd af 3. juli 1998 fremgår det, at det ikke ved buejagt er muligt at sikre en tilnærmelsesvis så hurtig og effektiv aflivning som den, der er mulig med moderne jagtvåben, og at anskudningsraten ved buejagt i gennemsnit er tre gange så stor som ved jagt med skydevåben.

Buejagt påfører altså dyret en langstrakt og lidelsesfuld dødskamp. Etikken og intentionen i dyreværnsloven tilsiger, »at den som afliver dyr, skal gøre det så hurtigt og smertefrit som muligt«, og derfor må denne anses for at være overtrådt.

Det er derfor stærkt foruroligende, at ministeren har givet en femårig dispensation til buejagten, som i øvrigt er forbudt i Norge og Sverige.

Spørgeren anser det derfor for vigtigt at få fastslået, om udøvere af andre sportsgrene som de ovenfor angivne kan få dispensation til at drive jagt i Danmark.

Svar (16/9 98)

Miljø- og energiministerens (Svend Auken):

De jagtformer, som nævnes, adskiller sig bl.a. fra buejagt derved, at de ikke er tilladt i dag, og jeg har ingen overvejelser om at tillade dem fremover. Buejagt derimod har altid været tilladt. I forbindelse med vedtagelsen af den nye lov om jagt og vildtforvaltning, som trådte i kraft den 1. april 1994, blev det besluttet at undersøge, om buen er et effektivt jagtvåben, når det gælder større vildt såsom hjortedyr.

Undersøgelser af litteratur om navnlig buejagt i USA har vist, at buen er et effektivt våben, men at det kræver, at man rammer relativt præ-